

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 17429/21
Дана 20.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Јелена Искић и Љиљана Коруга, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ...,, кога заступа Игор Ковачевић, адвокат из Шапца, Карађорђева 1, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КАБИНЕТ МИНИСТРА 01 број 7164/21-2 од 25.06.2021. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем утврђено је да је А.А., полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Управе граничне полиције, Регионални центар граничне полиције према Босни и Херцеговини, овде тужиоцу, престао радни однос дана 10.02.2021. године, када је постала правноснажна пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО.4 3/20 од 24.09.2020. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1004/20 од 10.02.2021. године, којом је именованом изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, због учињеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика.

Тужбом, поднетом Управном суду 13.08.2021. године, тужилац оспорава

законитост решење туженог органа због погрешне примене материјалног права тј. прописа којима се регулише питање престанка радног односа тужиоца као полицијског службеника. Наводи да тужени на почетку образложења врло стидљиво наводи одредбу члана 172. Закона о полицији, али не наводи њену садржину, која је од кључног значаја за разрешење овог случаја. Наиме, наводи да се наведени пропис односи, како то проилази из текста члана 172. Закона о полицији, само на полицијске службенике, односно остале запослене у министарству, те да само њима може престати радни однос из разлога наведених у том члану. Указује да је врло битан хијерархијски однос Закона о полицији и других закона чија примена долази у обзир, у погледу полицијских службеника и сталих запослених у министарству, а који однос је прописан чланом 250. Закона о полицији. Наводи да је питање престанка радног односа у случају да је полицијски службеник правноснажно оглашен кривим и да му је изречена санкција прописано одредбом члана 172. Закона о полицији, тако да нема места примени било ког другог прописа у вези тог питања (престанак радног односа због осуде за кривично дело). Указује да је позивање туженог на одредбе Закона о државним службеницима незаконито, јер наведене одредбе закона нису правилно примењене у слислу члана 24. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, нарочито имајући у виду члан 250. Закона о полицији, који даје примат Закону о полицији у погледу оних питања, која су прописана тим законом и прописује супсидијарну примену других прописа само у случају да наведени Закон о полицији, прописи донети на основу овог закона и посебан колективни уговор не прописује другачије. Истиче да се тужени трудио да донесе незаконито решење јер је одлучио да радни однос тужиоца престане са даном наступања правоснажности кривичне пријаве, а да закон у погледу полицијских службеника прописује да је дан престанка радног односа дан достављања правоснажне пресуде министарству. Решење које се овом тужбом побија је донето дана 25.06.2021. године и тужиоцу уручено дана 03.08.2021. године, што значи да може имати дејство тек од 03.08.2021. године, до када је он обављао посао полицијског службеника, односно побијено решење не може имати ретроактивно дејство, пошто је тужилац обављао своје дужности и у периоду од правоснажности кривичне пресуде до уручења побијеног решења. Указује да је повређено начело *ne bis in idem*, односно забране двоструког поступка у истој правној ствари, пошто је поводом истог догађаја вођен против тужиоца и дисциплински поступак, који је завршен коначним решењем 03.5 број 116-325/19 од 29.09.2020. године, којим је тужилац оглашен одговорним, јер је извршио тешку повреду службене дужности и изречена му је дисциплинска мера, новчана казна у износу од 20% од основне плате увећане за минули рад у времену од два месеца. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и туженог обавезе да му накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и судске таксе по одлуци суда, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења које је поновио, те је предложио да суд тужбу одбаци као неблаговремену или одбије као неосновану. Наводи да је оспорено решење донето у складу са законским прописима којом приликом су поштована сва правила поступка и правилно је утврђено чињенично стање, те да је изведен правилан закључак у погледу чињеничног стања, па је у конкретном случају радни однос тужиоцу престао по сили закона. Наводи, између осталог, да је у конкретном случају разлог престанка радног

односа полицијском службенику изречена условна осуда на казну затвора од 10 (десет) месеци са периодом проверавања од две године за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника. Указао је да је чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” број 79/05...95/18) прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му буде изречена условна осуда на казну затвора од најмање шеста месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника, даном правноснажности пресуде. Наводи да је Високи службенички савет утврдио која кривична дела државног службеника чине недостојним за обављање послова, односно вршење дужности и дефинисао их Правилником о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности (“Службени гласник РС” број 26/19), те се позвао на одредбу члана 2. наведеног Правилника. Надаље се позвао на члан 172. Закона о полицији и указао да је истим прописано да се примењују случајеви престанка радног односа утврђени другим прописима. Истакао је да се у складу са наведеним, поред примене члана 172. Закона о полицији, у конкретном случају примењују и други прописи којима је регулисан престанак радног односа.

Суд је ценио приговор неблаговремености тужбе истакнут у одговору на тужбу туженог органа али исти није прихватио као правно релевантан за другачије одлучивање у овој управној ствари с обзиром да је тужба поднета поштом - препорученом пошиљком 13.08.2021. године, а да у спису нема доказа када је тужиоцу уручено оспорено решење од 25.06.2021. године.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари, произлази да је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције, К.ПО.4 3/20 од 24.09.2020. године, која је постала правноснажна дана 10.02.2021. године, тужилац, запослен у Министарству унутрашњих послова, Управе граничне полиције, Регионални центар граничне полиције према Босни и Херцеговини, оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, те му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, због учињеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика. Апелациони суд у Новом Саду је донео пресуду број Кж1 1004/20 од 10.02.2021. године, којом су одбијене, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужилаштва у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције, браниоца окривљених Б.Б. и

А.А. и браниоца окривљеног Б.Б. и А.А., а пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО.4 3/20 од 24.09.2020. године, потврђена. Имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО.4 3/20 од 24.09.2020. године, која је постала правноснажна 10.02.2021. године, тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда, утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, тужени орган је оценио да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Како је наведена пресуда Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО.4 3/20 од 24.09.2020. године, постала правноснажна дана 10.02.2021. године, наведени датум је опредељен као датум престанка радног односа тужиоца, у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Имајући у виду да изрицање условне осуде на казну затвора од најмање 6 месеци без обзира на период проверавања за кривично дело Злоупотреба службеног положаја, сходно члану 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршење дужности, чини недостојним државног службеника за обављање послова, представља један од случајева у којима државним службеницима престаје радни однос по сили закона даном правноснажности пресуде, као и да је сходно члану 172. став 1 и члану 250. Закона о полицији наведена условна одуда један од случајева у којима и полицијском службенику престаје радни однос по сили закона, даном правноснажности пресуде, стекли су се услови за престанак радног односа тужиоца. Тужени орган је указао да је решење о престанку радног односа које се доноси по сили закона деклараторног карактера и да се тим решењем утврђује разлог и дан престанка радног односа, а да послодавац у том случају нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 25.06.2021. године.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18) прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностранству; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. Закона о полицији прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за

полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19) прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: злоупотреба службеног положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита наплата и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем (члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службе е тајне (члан 369. Кривичног законика).

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 30.06.2021. године, полицијском службенику односно запосленом у Министарству унутрашњих послова, коме је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело, које га чини недостојним за обављање послова државног службеника, који случај престанка радног односа није утврђен Законом о полицији, радни однос престаје по сили закона применом Закона о државним службеницима.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Новом Саду, Посебног одељења за сузбијање корупције К.ПО.4 3/20 од 24.09.2020. године, која је постала правноснажна 10.02.2021. године, тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда, утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних

дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Суд налази да нису основани наводи тужбе којима се указује да је тужени погрешно применио материјално право, односно погрешно применио одребе Закона о државним службеницима уместо Закона о полицији, као и да је Законом о полицији прецизно одређено када престанак радног односа производи дејство тако што је прописано да радни однос престаје даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а не даном правноснажности пресуде. Ово стога, што Закон о полицији представља посебан закон (*lex specialis*) у односу на Закон о државним службеницима, између осталог, и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, чланом 172. став 1. Закона о полицији прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје у случајевима утврђеним другим прописима. У конкретном случају, то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству унутрашњих послова, а којим је у члану 132. став 1. тачка 2. изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона, поред осталог, ако му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде, у складу са којим је правилно утврђен и датум престанка радног односа тужиоца.

Суд налази да нису основани наводи тужбе којима се указује повређено начело *ne bis in idem*, односно забране двоструког поступка у истој правној ствари пошто је поводом истог догађаја вођен против тужиоца и дисциплински поступак, који је завршен коначним решењем 03.5 број 116-325/19 од 29.09.2020. године, којим је тужилац оглашен одговорним, јер је извршио тешку повреду службене дужности и изречена му је дисциплинска мера, новчана казна у износу од 20% од основне плате увећане за минули рад у времену од два месеца. По оцени овог суда, у овом случају се не ради се о правноснажно пресуђеној ствари, па вођење кривичног поступка након спроведеног дисциплинског поступка против тужиоца не предствља повреду начела *ne bis in idem*. У конкретном случају, поводом истог животног догађаја вођена су два поступка један дисциплински због тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 7. Закона о полицији, а други кривични због учињеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика. Наиме, дисциплински поступак, који је вођен због тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 7. Закона о полицији и у коме је тужиоцу изречена дисциплинска мера-одговарајућа новчана казна, а која мера је радноправног карактера, односно иста се везује за рад, будући да се дисциплинским мерама ограничавају или одузимају одређена права и положај запосленог. Дакле, прописане санкције су везане за радноправни статус лица против кога је вођен дисциплински поступак, а сврха санкције се остварује само док је то лице у радном односу. Имајући у виду наведено, нису постојале сметње за вођење против тужиоца друге врсте поступка поводом истог животног догађаја у овом случају кривичног поступка пред надлежним судом, због извршења кривичног дела.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, на које је правилно примењено материјално право, без повреде правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

Имајући у виду успех у спору, суд је, применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.01.2022. године, III-3 У. 17429/21

Записничар
Соња Медих,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Николић Врбашки,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ